

Tots som ciutadans, ningú sense llar

24/11/11

Unes 300 persones han participat a la flashmob organitzada a Barcelona per la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Sostre de Barcelona, amb motiu del Dia de les Persones sense Llar. La iniciativa, realitzada a 28 municipis de tot l'Estat, ha servit per visibilitzar la realitat de persones que viuen en situació d'exclusió severa. Us convidem a llegir el manifest i a veure imatges de l'acció.

[Clica aquí per veure les imatges del flashmob!](#)

¿INDIGNES?
INDIGNATS
¡INDIGNEM-NOS!

Vivim temps difícils, temps de canvi i descontentament, i també temps de crida a indignar-se, a resistir davant l'inacceptable, com Hessel parla de la indignació. Sí, estem indignats perquè veiem trontollar molts dels guanys democràtics aconseguits, però indigna també veure com els que encara no s'han aconseguit s'allunyen cada vegada més. Aquests guanys que s'inclouen a la Declaració Universal dels Drets Humans, la Constitució Espanyola o els Estatuts d'Autonomia, els que regulen el dret a la vida, a la dignitat humana, a la llibertat, a la salut, a la formació, a l'ocupació, a la participació, a l'habitatge, a la protecció contra la pobresa i l'exclusió social, a beneficiar-se dels serveis de benestar social, etc. Què passa amb les persones que només els acaricien tímidament?

Nosaltres, les persones sense llar preguntem: És digne ser invisible als ulls dels altres? És digne ser un número, un expedient? És digne el rebuig? És digne que et foragitin amb un bitllet perquè te'n vagis a un altre poble? És digne que no t'atengui un metge? És digne no poder sol·licitar una targeta de salut perquè no he aconseguit tenir tots els papers? ¿És digne no poder fer front a un munt de tràmits que no entenc i que ningú no m'expliqui com accedir a un advocat? ¿És digne que els mitjans de comunicació construeixin i venguin morbo a costa dels meus problemes? I responem: no, no ho és.

Dia rere dia vivim al carrer i veiem la ciutat amb ulls diferents dels teus. Veiem com netegen les ciutats i com les netegen també de nosaltres, dels sense sostre, dels que destorbem a tot arreu. Quan hi ha un gran esdeveniment (noces reials, olimpíades....) les ciutats llueixen obres noves, flors, façanes netes de pintades... i carrers nets de pobres; se'ns amaga, destorbem. Es canvia el mobiliari urbà amb bancs sense respall perquè no puguem dormir-hi a sobre i hàgim de buscar un altre lloc. Se'ns expulsa, i se sap que existim però no se'ns té en compte.

Alguns de nosaltres ens tornem 'bojos' en el nostre deambular sense que ningú no s'adoni del nostre sofriment i de la nostra situació. Cada Comunitat Autònoma té les seves normes. Tot i que a Barcelona es compleix amb la llei, encara hi ha ciutats on cobren per empadronar-te; hi ha ciutats que, si estàs empadronat et deixen fins a 15 dies a l'alberg; hi ha pobles petits en els que no hi ha serveis socials

i no t'atenen professionals que puguin entendre el teu problema. Quan arribem a una ciutat i demanem ajut ens deriven als Serveis Socials de barri però ¿de quin barri si no vivim allí? I després ve la primera pregunta de si estem empadronats i, si no ho estàs, la majoria de les vegades se'ns treuen del damunt amb el bitllet cap el poble més proper.

Encara hi persones que no ens coneixen i no ens comprenen. Se'ns criminalitza per pobres, borratxos, drogoaddictes, malalts o bruts, se'ns jutja culpables i se'ns veu com una amenaça. La persona que no ha viscut mai així no ho entén, "això els passa a altres, no a mi" diu, i quan passa pel teu costat no et mira, i et sents menys que un gos. Però és que això no és un problema de no beure, o de treballar i prou. Potser hi va haver un moment en què vam decidir viure així o vam arribar a aquesta situació per diferents circumstàncies, però tenim dret a que se'ns respecti, i també tenim dret a canviar. I aquest dret implica participar, estar disposat a tenir obligacions, "jo també vull pagar la llum, que em descomptin l'IRPF de la meva nòmina. Això és el que vull". Vull tenir drets sense defugir les meves obligacions. Les persones sense llar necessitem espais en els quals se'ns ajudi a curar els nostres problemes físics i psicològics; les malalties mentals, a més de les addiccions, i a poder posar en ordre la nostra vida.

Perquè no val qualsevol ajut, que "hi ha qui ajuda sense saber". Et donen diners a la porta del "super" i això t'anima a seguir demanant, et conformes amb la situació però en el fons saps que necessites una altra cosa; una feina, un sostre. I no ho aconsegueixes i la gent passa i no et mira o et llença unes monedes i la situació se't fa insostenible i beus per tenir forces i aguantar la "indignitat" de no tenir on asseure's, de demanar almoïna, de no tenir un lloc on anar.

Nosaltres volem deixar de ser invisibles, ser ciutadans de ple dret. No volem haver de demanar els nostres drets, que no són un regal, són els nostres drets per formar-nos, perquè ens atengui un metge, perquè ens escoltin en els serveis socials, perquè ens atenguin en els jutjats....

Hi ha moltes coses a fer, començant per conèixer-nos, per no apartar-nos la mirada, per escoltar-nos, per no arraconar-nos en les ciutats i pobles, per no posar-nos difícil l'empadronament o altres tràmits bàsics. I també fer campanyes de prevenció, un Pla d'informació perquè quan arribem a un lloc ens expliquin on podem anar i per sortir d'això; aparèixer a la TV amb dignitat, i que se'ns reconegui que el nostre problema existeix i també existeixen solucions. Que se'ns consideri dintre de mesures de discriminació positiva, com tenen altres col·lectius, que es legisli pensant també amb nosaltres.

Serà més fàcil si se'ns considera PERSONES, si se'ns posa cara i nom. Aleshores el nostre no serà un problema sense més perquè és un problema de tota la societat. No som indignes, som persones, persones que ens revelem contra tant obstacle, contra la invisibilitat i l'abandó.

Escolta'ns, coneixe'ns, i revela't amb nosaltres!

Més informació:

[Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar](#)